

PETŐCZ ANDRÁS

Az ismeretlen városban

Ismeretlen városba tértem. Idegen
utcákon járok, ismeretlen házak közt
botorkálok, *mint aki messziről.*

És jártam már lent a mélyben, hajamra
fekete föld tapadt, sokfélét megéltem.

Fekete föld a földre, le, a hajamból.

Fekete föld hullik a hajamból, *itt,*
az ismeretlen utcán, ahogy gyalog.

Itt, ahogy gyalog, *lépked a város,*
az utca felemás mégis, üres, miként
a feladatra éhes fenyőfa-koporsó.

Fekete föld, a hajamból. Le. A járda.

Mint aki mélyről jött elő, és tudja,
van neki mélység a mélyben:
mozdul a mozdulatlan.

Így adom meg magam a csöndnek.

Hullik a hajamból a föld:
földdarabok görögnek —

Íme, az ismeretlen város!

Sötétség búvik a mélyből. Fekete
csönd búvik elő, árad a sötétség erre,
sunyítva kiárad minden.

Patkányok, férgek és kicsi kis pondrók,
sötétben, sápadtan: öl, aki ölhet.

Árad a sötétség, sűrű.

Árad a sötétség, sűrű a csönd,
ami árad a mélyből, a sötétben
fekete lények.

Fekete áradás minden, jön föl
a csatornamélyből, jönnek
a járda-peremét-elérve-maszkok.

Tétova halál-katona szalutál.

Egy kisiú szenved ki mostan. Látom,
hogy arcára rámerevedik a rémület.
Miféle város ez, ahol járok?, kérdezem.

Fogak csikorognak. Mint utolsó remények
kapaszkodnak a holtakba fáradt denevérek.

Miféle város ez, itt, a sötétben?

Fekete föld a földre, hullik a hajamból,
a fenyőfa-koporsó feladatra éhes:
hullik a hajamból a föld.

Sötétből sötétség árad, itt a házfaloknak is
pusztulás szaga van, ahogy a fekete ködben
valamire várnak.

Lassanként tűnnek el a sötétség-áradás-özönben.

